

सान วาสนา กับ ท่านอา ของอดีต คู่หมั้น

给前任他叔冲喜

ลวี่ย่า 绿药 เฝียน
ผัวบ้าน เปา

คำนำ

หลังจากมาพักอยู่ในจวนอยู่เสียนอ่องบิดากับสามีของกู่เจียนหลี่ ก็ปะทะกันไม่หยุดหย่อนทีเดียวค่ะ ทำให้นางต้องเข้ามาคอยไถ่เกลี้ย อยู่ร่ำไป แต่ไม่นานสองสามีภรรยาก็ต้องกลับจวนก่วงผิงป้อแล้ว ซึ่งครั้งนี้ สภาพจิตใจของกู่เจียนหลี่ไม่เหมือนกับเมื่อก่อน อาจเป็นเพราะบิดา พ้นขึ้นมาแล้วและนางยังทำความเข้าใจในตัวจู่จู่ได้มากขึ้นแล้วด้วย จึง คลายความกังวลไปได้มากทีเดียว

แต่ไม่คาดว่าการกลับมาครั้งนี้จะมีปัญหาใหม่เกิดขึ้น เมื่ออดีตคู่หมั้น ของจู่จู่จี้พยายามจะพาตัวเองมาอยู่ที่จวนก่วงผิงป้อนี้ให้ได้! นอกจากนั้น กู่เจียนหลี่ยังมีเรื่องที่ต้องเข้าไปพัวพันในวังหลวงเพื่อช่วยเหลือท่านน้ำ ของนางอีกด้วย นางจะรับมือกับสถานการณ์เหล่านี้ได้อย่างไร เราไปติดตาม พร้อมกันในเล่มได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"ใส่เสื้อของเจ้ก็เหมือนกอดเจ้ไว้ในอ้อมแขน"

จี๋จู้จึงค่อยๆ ย่างเท้าเปล่าเข้าหาตู้เจี้ยนหลี่ เสื้อคลุมยาวปิดป้าย
ชายกระโปรงพลิวแผ่วไปตามจังหวะการเดิน ตู้เจี้ยนหลี่รีบก้มศีรษะ
ไม่กล้ามองหน้าอกรู้บ๊วๆ แวมๆ นั้น สายตากลับหยุดอยู่ตรงเท้าของอีกฝ่าย
แทน

จี๋จู้จึงหยุดยืนอยู่ตรงหน้าหญิงสาวก่อนโน้มลงมองนางด้วยใบหน้า
คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มพรางกล่าวด้วยน้ำเสียงยากจะคาดเดา

"น่าเสียดาย ไม่นุ่มและหอมเท่ากอดเจ้ไว้จริงๆ"

แนะนำตัวละคร

- * กู้เจี้ยนหลี่ บุตรสาวคนรองของอู่เสียนอ๋อง เพราะหน้าตางดงามจึงได้รับขนานนามคู่กับพี่สาวว่า 'สองหลี่แห่งเมืองหย่งอัน' เคยมีสัญญาหมั้นหมายกับคุณชายสามจวนก่วงผิงป้อ
- * จีอู่จิ้ง นายท่านห้าจวนก่วงผิงป้อ หัวหน้าหน่วยเสวียนจิ้งรุ่นที่สอง ชื่อเสียงในเมืองหลวงย่าแย้เพราะฆ่าคนเป็นผักปลา
- * เงินเหอ ขันทีหนุ่มรูปงาม เป็นผู้บัญชาการสำนักประจิมในอ้อมกอดมักจะอุ้มแมวสีขาวยาว มีนิสัยรักสะอาดจนเกินเหตุ
- * ชุนอันหลัน คู่หมั้นของจีหลัน แต่ถูกจีเหยียนล่งเงินจนต้องแต่งงานกับเขา นิสัยอ่อนโยน
- * หลงอวี๋จวิน สหายสนิทของกู้เจี้ยนหลี่ที่อายุมากกว่าสองปี เป็นหลานสาวของอัครเสนาบดีฝ่ายซ้าย

36

ยามนี้เองจี๋จู่จู่ค่อยปรือตาขึ้นเล็กน้อยมองกู่จิ้งหยวน จากนั้นก็
เลื่อนไปมองดาบในมืออีกฝ่ายแล้วเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ "ไม่กลัวกระดูกหักจน
นอนเป็นผักไปอีกสามเดือนหรืออย่างไร"

กู่จิ้งหยวนแค้นหัวเราะ "ก็ดีกว่านอนไปสี่ปีเช่นเจ้า!"

ฝ่าห่มด้านในขยับเล็กน้อย

ตอนนี้กู่จิ้งหยวนจึงเห็นว่ามิดวงตากลมโตที่แบ่งแยกส่วนดำขาว
ชัดเจนสองคู่กำลังจ้องมองมา ท่ามกลางความมืดในห้อง ดวงตาสองคู่นี้
ดูเปล่งประกายเป็นพิเศษ เขาก็มองประกายเย็นเยียบดุจันของดาบ
ในมือตนเองก่อนจะเก็บกลับเข้าฝัก จากนั้นจึงนั่งลงข้างเตียงอีกครั้งด้วย
ความหงุดหงิด

ฝ่ายจี๋จู่จู่เอื้อมมือไปจับฝ่าห่มของจี๋ชิงหลั่นกับจี๋ชิงโล่วขึ้นคลุมศีรษะ
น้อยๆ ทั้งสองนั้น

แบบฟังต่อ

สวมชุดไวท์ทูกซ์ คุณเข้าโหมกศีรษะคำนับด้วย"

ไม่ไขกศิระชะให้ ท่านก็ไม่วรรุณยุต"

อดทนไว้...

ใจกว้างมากกว่ากระมัง"

เรื่องง่าย ดังนั้นจึงไม่อาจปล่อยมือ"

เรียกว่าซ่าเต็มยามผู้เฒ่าบ่!"

หรือไม่ เช่นนินจาเองก็นับเป็นผู้เสียหาย"

จะได้ลดลงถึงที่สุด!"

จู่จิ้งส่ายศีรษะยี้มๆ "นอนเตียงของข้าก็นับเป็นคนของข้าแล้ว มีเพียงข้าจีเจาที่ไล่ไปได้ ไม่มีเหตุผลที่จะจากไปเองโดยพลการ"

ทั้งที่เขากำลังยี้ม น้ำเสียงที่ใช้ก็ถึงเล่นกึ่งจริง ทว่าดวงตาจิ้งจอกปรือปรอยกลับเจือแววจริงจังอึมครึมอยู่หลายส่วน

"เหลวไหลทั้งเพ!" กู้จิ้งหยวนตะโกนอย่างเกรี้ยวกราด

จีชิงหลันกับจีชิงโล่วที่ซ่อนอยู่ใต้ผ้าห่มหวาดกลัวจนตัวสั่นเทา จีชิงหลันถึงกับสะดุ้งตกใจจนแทบจะปล่อยโฮออกมา

กู้จิ้งหยวนเลิกคิ้วเล็กน้อย ยามนี้ค่อยนี้กออกว่าคนผู้นี้ยังมีบุตรนอกสมรสสองคน อีกฝ่ายมาที่นี้ไม่พอ ยังจะพาเด็กสองคนนี้ตามมาอีก ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งโกรธ โกรธจนแน่นหน้าอกไปหมดแล้ว

หากมิใช่ไม่อยากทำให้บุตรสาวซึ่งเป็นดั่งแก้วตาดวงใจลำบากใจ กู้จิ้งหยวนก็ไม่จำเป็นต้องมาลงมือกับจีจู่จิ้งเช่นนี้

โทสะครานี่ทำเอาใบหน้าของกู้จิ้งหยวนซีดซีขาว เขานั่งหอบหายใจอยู่ข้างเตียง อย่างไรก็ตามเจ็บมานาน อาการยังไม่หายดี ทำได้เพียงถอนหายใจคราหนึ่งแล้วโยนความน่าเกรงขามทิ้ง กลับมามีท่าทางของบิดาผู้เปี่ยมด้วยเมตตาแทน

"น้องชาย บุตรสาวข้าสองคนนี้เสียมารดาไปตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะเจียนหลี่ที่จำหน้ามารดาไม่ได้ด้วยซ้ำ ส่วนข้าก็มักจะออกไปรบเป็นเวลานานไม่ค่อยได้อยู่ดูแลนาง นางช่างเป็นเด็กที่ชีวิตรันทดนัก เอ้อ" เขาว่าพลางคำดาบยาวในมือราวกับไม้เท้า "บุตรสาวข้ายังเด็ก ข้าทำใจเห็นนางตกระกำลำบากไม่ได้ ข้ารู้จักนิสัยแหยๆ ชอบดั่งตัวเป็นศัตรูกับคนทั่วหล้าของเจ้าดี ข้ายิ่งอยากพานางไป เจ้ายิ่งไม่ยอมปล่อยมือ ลองบอกมาสักคำได้หรือไม่ว่าทำอะไรเจ้าจึงจะยินดีปล่อยนาง ต้องการอะไรบอกได้ทั้งนั้น ถือว่า

เรามาทำข้อตกลงกัน"

ก๊วยจ้งหยวนก้มศีรษะอย่างหดหู่ ทำท่าที่เช่นบิดาแก่ชราผู้ผ่านโลกมามาก จู่จู่จ้งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวขึ้น "ตอนนางสี่ขวบถูกคนร้ายลักพาตัวไป หากไม่ได้เข้าช่วยไว้ก็คงเอาชีวิตรอด ดังนั้นชีวิตนางเป็นของข้า เดิมทีข้าควรพานางไปตั้งแต่นั้น ปลอ่ยให้ท่านเลี้ยงต่อมาตั้งสิบเอ็ดปี ก็ถือว่าเมตตามากแล้ว"

ก๊วยจ้งหยวนเงยหน้าขึ้นมามองจู่จ้งด้วยสายตาซับซ้อน
คนผู้นี้จะไม่อ่อนไม่แข็งล้วนใช้ด้วยไม่ได้จริง? สุนัขดี? นี่เอง...
 "จะพูดอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ใช่หรือไม่" ก๊วยจ้งหยวนถามขึ้น
 จู่จ้งยิ้มพลางกล่าว "ประโยคถัดไปคงมิใช่จะเอาชีวิตรอดข้ากระมัง
 เรื่องนำทัพออกรบท่านถนัด ทว่าเรื่องสังหารคนหากข้าเจาจากกล่าวว่าตนเองเป็นที่สอง ท่านก็คงไม่ติดหนึ่งในพันด้วยซ้ำ ถูกหรือไม่เล่า ท่านพ่อตาผู้นำเกรงขามของข้า"

หางตาจู่จ้งที่ขึ้นเล็กน้อย ดวงตาทอดรอยยิ้มเต็มเปี่ยมงดงามหล่อเหลา
 อย่างยิ่ง ทว่าในสายตาจู่จ้งหยวนกลับรู้สึกเพียงอยากหาค้อนมาทุบใบหน้านี้
 ให้สิ้นซาก!

ก๊วยจ้งหยวนลุกขึ้นพลางแค้นเสียงคราหนึ่ง กลับมาใช้ท่าทางนำเกรงขาม
 ตามแบบฉบับผู้เสียนอ่อง ออกคำสั่งราวกับกำลังบัญชาการรบออกมาทีละคำ
 "จีเจา เดิมทีข้าเห็นแก่หน้าเจียนหลี่ แต่หากเจ้ายังคงดื้อดึงไม่เลิก
 เช่นนี้ ข้าอู่เสียนอ่องก็จะไม่ไว้หน้าแล้ว ไล่หัวไปเดี๋ยวนี้!"

จู่จ้งโบหน้าแยมยิ้ม "หลี่หลี่ทำให้ข้าจากไปไม่ได้หรอก จีเจาน้อย
 ในท้องนางก็ทำให้ข้าจากไปไม่ได้เช่นกัน"

"อะไรนะ!" ก๊วยจ้งหยวนตกตะลึง มือที่กำลังชี้นิ้วไล่อีกฝ่ายถึงกับสั่นระริก

"เดรัจฉานแซ่จี้! นันนันของข้าเพ็งจะสิบห้า เพ็งจะสิบห้า! เจ้ามันสารเลว สารเลว คนสารเลว!"

จีจู้จ้งมองท่าทางยามโกรธของกู่จ้งหยวนอย่างสนอกสนใจพลางนึกในใจว่าเคราะห์ดีที่กู่เจี้ยนหลีไม่ได้หน้าตาเหมือนบิดาของนาง

ตอนที่จีจู้จ้งกับกู่จ้งหยวนกำลังผลัดกันตอบโต้คนละประโยค กู่เจี้ยนหลีกำลังนอนพลิกตัวไปมาอยู่บนเตียง

กู่เจี้ยนหลีที่นอนอยู่บนเตียงเดียวกันเอ่ยปากถามขึ้นในที่สุด "นอนไม่หลับหรือ"

กู่เจี้ยนหลีถอนหายใจเบาๆ ก่อนรับคำเสียงค่อยคราหนึ่ง จากนั้นจึงขยับเข้าหาแล้วคล้องแขนพิสาธนาไว้ แแนบหน้าลงกับไหล่คอลเคลียออดอ้อนเอ่ยเสียงนุ่มนิ่มเบาๆ

"พี่หญิง ข้านอนไม่หลับ..."

"เพราะจีเจาหรือ"

กู่เจี้ยนหลีพยักหน้ารับอย่างซื่อตรง เน้นนานจากนั้นนางค่อยเอ่ยขึ้นเสียงเบา "ที่จริงแล้วข้ากลัวเขามาก"

กู่เจี้ยนหลีนอนฟังเงียบๆ ทว่านางรอแล้วรอเล่ากลับไม่ได้ยินน้องสาวกล่าวสิ่งใดต่อ นางจึงลืมหูลืมตาขึ้นมองไปทางอีกฝ่าย พบว่าน้องสาวกำลังลืมหูลืมตาอยู่เช่นกัน ดวงตาคู่นั้นดูเหม่อลอยอยู่บ้าง

"เจี้ยนหลี?"

กู่เจี้ยนหลีหลุดจากภวังค์ จากนั้นก็กะพริบตาอย่างเชื่องช้าแล้วกล่าวต่อ "แล้วก็รู้สึกผิดต่อเขามาก"

นางเงยหน้ามองผู้เป็นพี่ ดวงตาสุกใสทอแววเลือนลอยอยู่เลื่อนราว

ขณะเอ่ยถาม "พี่หญิง หากมีใครหนึ่งช่วยเหลือท่าน ช่วยชีวิตท่าน ท่านจะทดแทนเขาอย่างไร ข้าไม่รู้เลย...ไม่รู้ว่าควรทดแทนให้เขามากเท่าไร ตั้งแต่ติดตามท่านพอลกลับมา คล้ายว่ามีตัวข้าเพิ่มขึ้นมาอีกคน ตัวข้าสองคนทะเลาะกันไม่หยุดหย่อน ทะเลาะไปทะเลาะมาสุดท้ายกลับพบว่าไม่รู้เพราะเหตุใดจึงทะเลาะกัน ความลังเลที่เกิดขึ้นก็ดูแปลกประหลาดขึ้นมา..."

ก่อนครบครันจะเกิดเรื่อง กู้เจียนหลี่ได้รับความรักอย่างท่วมท้น นางจึงทั้งใจดีและใจกว้าง มักจะทำดีกับผู้อื่น ช่วยเหลือและปกป้องผู้อื่นอย่างอารี มิใช่ว่าผู้อื่นไม่ช่วยเหลือนาง แต่เพราะนางใช้ชีวิตอย่างราบรื่นไม่จำเป็นต้องให้ใครมาช่วยเหลือ

ยามนี้จึงยังเป็นคนแกลนอกจากคนในครอบครัวที่ช่วยเหลือปกป้องนางจู่ๆ นางก็รู้สึกงุนงง ไม่รู้ควรทำอะไร และไม่รู้ว่าควรตอบแทนแบบใด

กู้เจียนหลี่ครุ่นคิดพักใหญ่ สุดท้ายค่อยเอ่ยว่า "เจ้าอยากทำเช่นไรก็ทำเช่นนั้น หากเจ้าคิดถึงผลที่ตามมาอย่างถึถ้วนแล้วยังยืนยันที่จะทำ ข้าก็จะสนับสนุนเจ้า ทว่าหากเจ้าเลือกจะปล่อยไปแต่ในใจยังรู้สึกผิด บุญคุณที่เจ้าติดค้างครอบครัวเราจะช่วยเจ้าทดแทน เดิมทีก็เป็นครอบครัวเดียวกัน ทุกข์สุขล้วนร่วมแบกรับ มีเพียงอย่างเดียวที่ไม่ยอมคือเห็นเจ้าไม่ได้รับความเป็นธรรม"

กู้เจียนหลี่รับคำสองเสียง จากนั้นก็อดอ้อนอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงยานาง "พี่หญิงยังไม่บอกเลยว่าข้าควรจะทำอย่างไร"

กู้เจียนหลี่ยิ้มน้อยๆ พलगกล่าว "แม้จะเป็นครอบครัวเดียวกัน ทว่าเส้นทางของใครล้วนต้องให้คนผู้นั้นเดินด้วยตนเอง ดังนั้นเจ้าต้องตัดสินใจและรับผิดชอบเอง ยิ่งไปกว่านั้นในใจเจ้าก็มีคำตอบอยู่แล้วมิใช่หรือ"

กู่เจี้ยนหลี่ครุ่นคิดเนิ่นนานก่อนจะพยักหน้า จากนั้นก็กวาดล้างดวงตา พลางหาวแล้วพึมพำขึ้นว่า "ง่วง ข้าจะนอนแล้ว"

"ไม่ต้องกอดข้านอนเหมือนเด็กๆ แล้ว นอนเสีย ปล่อยมือข้า" กู่เจี้ยนหลี่ดันมือน้องสาวออก

กู่เจี้ยนหลี่กลับคล้องแขนพี่สาวไว้ไม่ยอมปล่อย "ไม่เอาๆ ข้าจะกอดพี่หญิงนอนเช่นนี้ล่ะ!"

"หากยังไม่ปล่อยมือข้าจะจกจี้แล้วนะ" กู่เจี้ยนหลี่ยกมืออีกข้างขึ้นจี๋เอว ทำเอากู่เจี้ยนหลี่หัวเราะคิกคักยกใหญ่ ผู้เป็นน้องหลบไปพลางตอบโต้ไปพลาง สองพี่น้องเล่นสนุกเคล้าเสียงหัวเราะอยู่ด้วยกันเช่นนั้น

"เดี๋ยวก่อน นั่นเสียงอะไร" กู่เจี้ยนหลี่มึนคิ้ว

กู่เจี้ยนหลี่เองก็ได้ยินเช่นกัน นางกล่าวขึ้นอย่างไม่มั่นใจนัก "เหตุใดฟังดูคล้ายเสียงท่านพ่อกำลังโมโห"

สองพี่น้องหยุดเล่นสนุกแล้วตั้งใจฟัง จากนั้นกู่เจี้ยนหลี่ก็ภูตงานขึ้น สีหน้าแปรเปลี่ยนในทันที

"ดูเหมือนจะมาจากห้องของข้า!"

นางลูกพรอดจากเตียง สวมรองเท้าแล้วรีบวิ่งออกไปโดยไม่สวมแม้แต่เสื้อตัวนอก

กู่เจี้ยนหลี่เองก็ลงจากเตียง ทว่านางสวมเสื้อตัวนอกก่อนแล้วจึงค่อยตามออกไป

ตอนที่กู่เจี้ยนหลี่เข้าไปในห้องนอนของตนเอง นางเห็นกู่เจี้ยนหยวนกำลังถือดาบยาวด้วยท่าที่ดุดัน จี๋จู่จิ่งเอนพิงหัวเตียงด้วยท่าที่สบายๆ จี๋ชิงหลันกับจี๋ชิงโล่วนั่งขัดตัวอยู่ในผ้าห่มตรงมุมเตียงด้วยท่าทางน่าสงสาร

"นี่เกิดอะไรขึ้น" กู่เจี้ยนหลี่รีบก้าวเข้าไปกั้นกลางระหว่างบิดากับจี๋จู่จิ่ง

อย่างมีสติ

กู่จิ้งหยวนมองชุดนอนสีชมพูบนตัวบุตรสาวแล้วบันดาลโทสะ "ใครให้เจ้าวิ่งออกมาทั้งที่ไม่ได้สวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อย!"

"ข้า..."

จี้จู่จิ้งเองก็เอ่ยปากเสียงเรียบเรื่อย "นั่นสิ เจ้าสวมเพียงชุดนอน ต่อหน้าข้าก็ไม่เป็นไรหรอก แต่ต่อหน้าบิดาเช่นนั้นไม่เหมาะเท่าไรนัก"

"เจ้า!" กู่จิ้งหยวนแค้นเสียงคราหนึ่ง "เจี้ยนหลี่ เจ้ามาก็ดีแล้ว วันนี้ข้าจะได้พุดให้ชัดเจน ข้า..."

"แค่ๆๆ..." จี้จู่จิ้งหันหน้าไปอีกทางก่อนไอลออกมาเบาๆ ยกใหญ่

กู่เจี้ยนหลี่รีบหันกายไปหาแล้วค้อมเอวลงมองอีกฝ่าย ขมวดคิ้ว พลังถาม "ต้องตามหมอหรือไม่ หรือจะให้ฉางเซิงไปเชิญท่านหมอยุ่ที่ท่านรู้จักมา? หรือว่าต้องต้มยาต้มลักเทียบ?"

มือที่กำด้ามดาบไว้ของกู่จิ้งหยวนเกร็งกระตุก ตะโกนสั่งอย่างเกรี้ยวกราดว่า "เจี้ยนหลี่ มานี่เดี๋ยวนี้!"

กู่เจี้ยนหลี่เงยหน้ามองบิดา ขณะกำลังจะก้าวไปหา จี้จู่จิ้งพลันยกมุมปากเล็กน้อยก่อนจะรั้งข้อมือของนางเอาไว้แล้วออกแรงดึงจนนางล้มลงนั่งบนขอบเตียง จากนั้นก็บีบมือนุ่มนิ่มของนางเบาๆ แล้วดึงมาปิดปากตนเอง

เสียงไอแหบพร่าดังขึ้นอีกครั้ง เลือดกระเซ็นออกมาถูกฝ่ามืออ่อนนุ่มของกู่เจี้ยนหลี่

เลือดนั้นอุ่นร้อน แผลแผลลามเลียฝ่ามือพานให้ปลายนิ้วสั่นสะท้าน

กู่เจี้ยนหลี่พลันร้อนรน เอ่ยขึ้นทั้งดวงตาแดงก่ำ "ท่านพ่อ นายท่านหาร่างกายไม่แข็งแรงจริงๆ เขาค้างอยู่ที่นี้เพียงคนเดียวเท่านั้น วันพรุ่งนี้ข้าจะให้

เขาจากไปแล้ว เพียงคืนเดียวเท่านั้น ท่านโปรดเมตตา..."

"เจี้ยนหลี่ เขาบอกว่าคืนเดียวก็คืนเดียวจริงอย่างนั้นหรือ เจ้าเชื่อว่าจาเหลวไหลของเขาได้อย่างไร!"

กู่เจี้ยนหลี่ไม่ได้ตอบโต้ เพียงมองบิดาด้วยดวงตาแดงก่ำน่าสงสาร แวดตาไว้วอนอยู่เล็กน้อย

จู่จู่เปิดเปลือกตา ยกมูมปากอย่างสนใจให้กู่จิ้งหยวน จากนั้นก็เก็บส้นเท้ากลับไปพรางกัมศีระในจังหวะที่กู่เจี้ยนหลี่หันมามองพอดี

กู่จิ้งหยวนโยนดาบยาวในมือทิ้ง ร้องโอดโอยสองเสียงก่อนยกมือกุมบาดแผลตรงอกแล้วเซถอยหลังไปชนผนังอย่างแรง

"ท่านพ่อ!" กู่เจี้ยนหลี่ตื่นตระหนก รีบลุกขึ้นวิ่งไปดูบิดาโดยเร็ว

กู่เจี้ยนหลี่ที่เพิ่งตามมาถึงก็รีบวิ่งไปช่วยน้องสาวประคองบิดาไว้เช่นกัน ยามนี้ในใจกู่จิ้งหยวนค่อยรู้สึกดีขึ้นบ้าง สบายกายสบายใจถึงที่สุด
หึ กล้าแย่งบุตรสาวกับข้าหรือ!

37

กู่เจียนหลี่กับพี่สาวช่วยกันประคองพาบิดาเดินออกจากห้อง ตอนที่ก้าวข้ามธรณีประตูนั้นเองพี่สาวของนางพลันชะงักแล้วหันกลับไปมองคราหนึ่ง บนเตียงนั้นจี๋ชิงหลั่นยัดแขนน้อยๆ ของตนเองไปวางมือแปะลงบนหน้าผากของจี๋จู่จิ้ง บุรุษผู้นั้นกำลังหลับตา ใบหน้าปราศจากอารมณ์ความรู้สึก

กู่เจียนหลี่หันกลับมา ก้มหน้าก่อนเดินจากไป

ฉางเจียงยืนอยู่หน้าประตูพลางมองเข้ามาข้างใน เดิมทีกู่เจียนหลี่คิดจะกำชับให้เขาดูแลจี๋จู่จิ้งให้ดี ทว่ายังไม่ทันเอ่ยปากอีกฝ่ายก็พุ่งเข้าไปด้านในแล้ว

จริงสิ ฉางเจียงย่อมเป็นห่วงเขาเสียยิ่งกว่าข้า กู่เจียนหลี่คิด

เสียงเอะอะทางนี้ปลุกเถาซือจากนิทรา นางรีบตามมาดูก็ตกใจจนหน้าซีด รีบเข้ามาประคองกู่จิ้งหยวนแทนกู่เจียนหลี่ด้วยมือสั่นสะท้าน นาง

ห้วนใจยิ่งนัก กลัวว่าสามีจะเกิดเรื่องขึ้นอีก ยามที่ครอบครัวมีเขาอยู่ก็เหมือนมีเสาหลักค้ำจุน ยามที่เขาอาการร่อแร่ไม่ได้สติก็ไม่ต่างอะไรกับฟ้าถล่มลงมา

นางเกิดมามีฐานะต่ำต้อย ได้แต่งงานให้กับคู่เสียนอ่องที่เคียดแค้นถือทั้งทำให้รู้สึกมีความสุขและน้อยเนื้อต่ำใจไปพร้อมกัน

กู่จิ้งหยวนรู้สึกได้ถึงท่าทีของนาง เขาเหลือบมองเถาซือคราหนึ่ง ก่อนหันกลับไปมองทางตามเดิม ทว่ายังคงตบหลังมีอนางเบาๆ ก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบ

"ไม่เป็นไร"

เพียงถ้อยคำสั้นๆ นี้กลับช่วยให้เถาซือพริ้มรอยยิ้มได้จริงๆ หากเขากล่าวว่าไม่เป็นไร ย่อมแปลว่าไม่เป็นไร

พอลบถึงห้อง มือใหญ่ของกู่จิ้งหยวนโบกคราหนึ่งเป็นสัญญาณให้เถาซือกับกู่ไจ้หนีออกไปก่อน เขาต้องการจะสนทนากับกู่เจี้ยนหลีตามลำพัง

กู่จิ้งหยวนนั่งลงบนเก้าอี้พนักโค้ง เก็บซ่อนท่าทียามทะเลาะเบาะแว้งกับจีอู่จิงเมื่อครู่ กลับมาเข้มงวดอีกครั้ง

"เจ้าบอกพ่อมาตามตรง เจ้าคิดอย่างไรกันแน่"

กู่เจี้ยนหลีตัดสินใจอย่างแน่วแน่แล้ว นางจึงเดินไปคุกเข่าก้มหน้าอยู่ตรงหน้าบิดา

กู่จิ้งหยวนสงสารบุตรสาวจับใจ อยากจะยื่นมือไปประคอง ทว่าสุดท้ายก็ทำใจแข็งไม่ประคองนาง

"ท่านพ่อ ลูกรู้ว่าท่านโกรธ โกรธที่จวนก่วงผิงป้อกระทำเรื่องหน้าไม่อาย ช้ายังรู้ว่าท่านต้องการเอาคืน ท่านไม่มีทางปล่อยคนจวนนั้นรวมถึงจีเจไป เมื่อก่อนลูกได้ยื่นท่านพูดถึงเขาแต่ละครั้งล้วนเต็มไปด้วยความไม่พอใจ ดังนั้นท่านจึงไม่เห็นชอบเรื่องการแต่งงานที่จัดขึ้นอย่างขอไปทีนี้"

กู่เจี้ยนหลีเข้าใจดี ยามนี้บิดาของนางฟื้นแล้ว การแต่งงานที่ไม่ต่างอะไรกับเรื่องน่าขบขันครั้งนี้ราวกับตบหน้าเขาอย่างจัง

พอได้กล่าวออกมาความกังวลในใจเหล่านั้นก็ดูเหมือนจะคลายลง คล้ายได้ยกภูเขาออกจากอก อีกทั้งบุรุษตรงหน้าคือบิดาของนาง เป็นผู้ที่รักนางที่สุด น้ำตาของกู่เจี้ยนหลีจึงร่วงเฝะลงมา

"พวกท่านถามว่าลูกสบายดีหรือไม่ ทุกครั้งลูกตอบว่าสบายดี แต่แท้ที่จริงแล้วไม่สบายสักนิด..." กู่เจี้ยนหลียกยิ้มน้อยๆ น้ำตาลับเปียกชุ่มแพขนตา

กู่เจี้ยนหลีจับปวดใจราวกับถูกควั่นออกมา

หลังจากน้ำตาหยดแตร่วงหล่น ความน้อยเนื้อต่ำใจราวกับได้ระบายออกมาเต็มที่ กู่เจี้ยนหลีขยับเข้าใกล้บิดาทั้งที่ยังคุกเข่า แนนหน้าลงกับตักเขา พลังร้องไห้สะอึกสะอื้น

"ชาดที่ลูกบิดเองกับมือ ฮวาเตียน* ที่สะสมมาหลายปี เสื้อผ้าเครื่องประดับล้วนถูกผู้อื่นแย่งไปหมด ของต่างหน้าท่านแม่ก็สูญเสียไปทีละชิ้นๆ กระทั่งชุดแต่งงานที่ท่านแม่ทิ้งไว้ให้ก็ถูกแย่งไป แม้แต่คนที่ลูกชอบก็จากไป...ทุกสิ่งที่ลูกชอบไม่มีอะไรเหลือไว้สักอย่าง

ลูกกลับมาโดยตลอด มีคนไม่ดีเต็มไปหมด...ลูกอยากหลบแต่กลับหลบไม่พ้น อันธพาลในท้องที่พวกนั้นพูดจาไม่น่าฟัง...แต่ลูกก็ทำได้เพียงเดินออกไปตัวคนเดียวอย่างระมัดระวังทุกฝีก้าว ลูก...ลูกถึงกับต้องฆ่าคน..."

กู่เจี้ยนหลียกมือทั้งสองข้างขึ้น นิ้วเรียวมามสั่นระริก คราบเลือดที่จี๋จู่จิ้งพ่นออกมาเปรอะเปื้อนกลางฝ่ามือล้างออกหมดแล้ว ทว่านางมองอย่างไรมือที่สะอาดสะอ้านคู่นี้ก็ชวนให้นึกย้อนไปถึงคืนนั้นซึ่งเปรอะเปื้อนไปด้วย

* ฮวาเตียน เป็นเครื่องประดับที่ทำจากกระดาด แก้วตปลา หรือทองเปลว ย้อมสีแดง เขียว เหลือง นิยมทำเป็นรูปดอกไม้ขนาดเล็กเพื่อใช้ติดหน้าผากสตรี

เลือดสดๆ

"เจี้ยนหลี่ ของเหล่านั่นที่สูญเสียไปพ่อจะเอากลับมาให้เจ้าทั้งหมด!"
กู่เจี้ยนหวนรีบคว้าจับมือบุตรสาว ฝ่ามือใหญ่กุมมือเย็นเฉียบคู่นั้นไว้นั่น
ดวงตาฉายแววลึกล้ำ

"มีคนดำทอลูก เหยียดหยามลูก ยิ่งไปกว่านั้นยังมีความต้องการ
เอาชีวิตลูก" กู่เจี้ยนหลี่มองผู้เป็นบิดาทั้งน้ำตา "ท่านพ่อ ท่านเคยกล่าวไว้ว่า
ชีวิตคนเราควรจะมีสิ่งใดให้ละอายแก่ใจ วันนี้ลูกโชคดีมีชีวิตรอดกลับมา
อยู่กับท่าน แน่หนอนว่าเพราะความพยายามของตนเอง แต่ก็ก็เป็นเพราะ
นายท่านห่าสกุลจี๋คอยปกป้องด้วย จริงอยู่ที่ลูกเคยหวาดกลัวและรังเกียจเขา
เฝ้าคอยจะจากเขาไปทุกคืนวัน ทว่าบุญคุณของเขาลูกไม่อาจลืม

นายท่านห่าสกุลจี๋ร่างกายไม่แข็งแรง ไม่อาจมีชีวิตยืนยาว ในช่วงชีวิต
ที่เหลืออยู่ของเขา ลูกอยากจะคอยอยู่ดูแล" นางพูดจบก็หมอบลงโขกศีรษะ

ใจของกู่เจี้ยนหวนเจ็บปวดราวกับถูกมีดกรีด ต้องระงับอารมณ์ไว้สุดกำลัง
จึงจะเอ่ยปากขึ้นได้โดยไร้เสียงสะอื้น "วิธีแทนคุณมีอยู่มากมาย จะให้พ่อ
ช่วยเจ้าแทนคุณเขาก็ยังได้ จวนก่วงผิงป่อแห่งนั้นมีไข้ที่ที่ปลอดภัย จี๋เจาเซว่
จะคุ้มครองเจ้าได้ตลอดเวลา หากยามนั้นมาถึง ไม่แน่ว่าพ่อจะอยู่ใกล้
คอยช่วยเหลือเจ้าได้"

"ท่านพ่อวางใจเถิดเจ้าคะ ลูกจะดูแลตัวเองให้ดี ตอนนี้จะกระทั้งฆ่าคน
ลูกก็ไม่กลัวแล้ว ปกป้องตัวเองได้แล้วจริงๆ" กู่เจี้ยนหลี่ทำให้สะอึกสะอื้น
"บุญคุณบางอย่างจำต้องทดแทนด้วยตนเอง รอให้นายท่านห่าจากไปแล้ว
ลูกก็จะกลับมาคอยปรนนิบัติ แสดงความกตัญญูต่อท่านพ่อนะเจ้าคะ"

ใบหน้าของนางเประเฉไฉไปด้วยคราบน้ำตา ทว่ายังคงมีรอยยิ้ม
นางกุมมือใหญ่ของบิดาเอาไว้ เขย่าไปมาอย่างอออดอ่อน

"ท่านพ่อ นายท่านห้าดีกับลูกมากจริงๆ นะเจ้าคะ ท่านอย่าได้ห่วงไปเลย"

กู่จิ้งหยวนหันหน้าหนีไม่ยอมให้บุตรสาวเห็นภาพตนเองน้ำตาคลอเบ้า จากนั้นค่อยเอ่ยปากสั่งเสียงขรึม "ไปล้างหน้าล้างตาก่อนแล้วค่อยกลับไปพักผ่อน"

กู่เจี้ยนหลีเข้าใจดีว่าบิดายอมอ่อนข้อแล้ว นางเชื่อน้ำตาบนใบหน้าตนเองพลางรับคำ "เจ้าคะ ลูกจะกลับไปพักผ่อนเดี๋ยวนี้ ขอท่านพ่อยาได้กังวลเรื่องลูกมากเกินไป"

เถาซืออยู่ในห้องมาตั้งแต่ต้น พอ กู่เจี้ยนหลีจากไป นางก็ก้าวออกมาหลังจากนั่งอยู่พักใหญ่จึงช่วยพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"นายท่าน อย่างกังวลนักเลย เจี้ยนหลีไม่ใช่คนโง่ นางทำอะไรล้วนมีขอบเขต"

กู่จิ้งหยวนไม่ได้ส่งเสียงตอบ

เถาซือกล่าวต่อเสียงอ่อน "ไม่แน่ว่าอาจไม่ได้เลวร้ายอย่างที่ท่านคิด เจี้ยนหลีของเราเป็นเด็กดี ตบแต่งให้ใครคนผู้นั้นยอมเห็นเป็นของล้ำค่า ข้าว่านายท่านห้าสกุลจิผู้นั้นซื้อเสียงแม้จะไม่ดีนัก ทว่าตามนางมาเช่นนี้ คงจะใส่ใจเจี้ยนหลีของเราไม่น้อยทีเดียว"

"เขานะหรือใส่ใจเจี้ยนหลี" กู่จิ้งหยวนแค้นเสียงที่คราหนึ่ง "เจ้าไม่เข้าใจใจใจเขา คนผู้นั้นเป็นเศษสวะที่มีจิตใจชั่วร้ายยิ่งกว่าสุนัข! ตอนเขายังเด็กเกือบจะกลายเป็นขันทึเพราะการพนันตาหนึ่ง ต่อมายังคบค้าสมาคมกับพวกหญิงไม่ใช่ชายไม่เชิงในสำนักประจิม คลุกคลีจนติดเป็นนิสัย! เจ้าคิดว่าเขาชอบเจี้ยนหลีของเราจึงตามมาหรือ ผิดแล้ว เจ้าเคยได้ยินหรือไม่ว่าสัตว์เดรัจฉานหวงถิ่นของตนเอง ต่อให้เป็นใบไม้ใบหนึ่ง หากร่วงลงใน

ถิ่นของมัน ผู้ใดก็อย่าได้คิดจะช่วงชิงไป ใครคิดจะช่วงชิงมันก็จะสิ้นสุดชีวิต โดยไม่คิดว่าคุ้มค่าหรือไม่! คุณธรรมยางอายุก็ดี อันตรายถึงชีวิตก็ช่าง... ขอเพียงมันพอใจก็พร้อมจะตะกุยขาขึ้นฟ้าไปทุกเมื่อ!"

กู่จิ้งหยวนดำทอด้วยความโกรธออกมายกใหญ่ เถาชื่อฟังเงิบๆ อยู่ ด้านข้าง นางคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยถาม "นายท่าน ท่านหมายความว่า นายท่านห้ามสกุสจี้ยังไม่ชอบเจี้ยนหลีของเราหรือเจ้าคะ"

"แน่นอน!" กู่จิ้งหยวนสะกักไปครู่หนึ่งก่อนจะเสริมขึ้นอีกประโยคว่า "เจ้าคนสายตามีดบอดพรรค์นี้!"

เถาชื่อขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่นานสองนานก่อนจะตอบอย่างอดไม่อยู่ "ยังไม่ชอบเจี้ยนหลีของเรายังปกป้องถึงเพียงนี้ หากวันหน้าเกิดชอบขึ้นมา ก็ปล่อยนางไป..."

"อะไรนะ!" กู่จิ้งหยวนตกใจจนแทบจะอ้าปากค้าง เขาคิดว่าวาจานี้ของเถาชื่อเหลวไหลสิ้นดี "อย่าได้พูดเหลวไหล คนอย่างเขาไม่มีทางชอบเจี้ยนหลีหรอก"

เถาชื่อกลับย้อนถามอย่างจริงจัง "เจี้ยนหลีของเราดีถึงเพียงนี้จะมีคนไม่ชอบได้อย่างไร ต่อให้ไม่ชอบ ก็เพียงแค่ว่าไม่ชอบชั่วคราวเท่านั้น!"

เดิมทีกู่จิ้งหยวนคิดจะได้แย้ง ทว่าพอคิดดูอีกทีเถาชื่อก็กล่าวได้มีเหตุผลมาก ในโลกนี้มีสตรีคนใดดีไปกว่าบุตรสาวทั้งสองของเขาด้วยหรือ คำตอบคือไม่มี

จู่จิ้งมีสีหน้าไม่สู้ดีนัก วันนี้เขาทั้งเผชิญอากาศหนาวและเหน็ดเหนื่อย อยู่ข้างนอกมาทั้งวัน ตกกลางคืนยังมาทรมานสังขารเช่นนี้อีก ร่างกายจึงแทบจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว

ราวกับมีแมลงตัวน้อยๆ เป็นพันเป็นหมื่นตัววิ่งวนอยู่ในกระแสเลือด
กัดกินอวัยวะหักล้างกระดูกของเขามากมาย

ชายหนุ่มจุปาก เริ่มจะรู้ว่าตนเองเล่นจนเกินพอดีเสียแล้ว ปลายลิ้น
ของเขาเลียฟันเล็กน้อย แม้จะเพ่งตีματαที่ข้างเชิงต้มมา ในโพรงปากก็ยังคง
มีกลิ่นคาวเลือดเจือจาง

แต่ก็ไม่จำเป็นอะไร

เล่นจนตายก็ตายไปสิ

หากเขากลับตาย ก็คงไม่กินยาพิษที่ร่ายอาถอนเข้าไปหรอก

"ท่านพ่อ..." จีจ้งหันต้งชายเสื้อจีจ้งไว้ ดวงตาของเด็กหญิงแดงก่ำ
สีหน้าทั้งกังวลและหวาดกลัว

จีจ้งมองนางครุ่นหนึ่ง จากนั้นก็เลื่อนสายตาไปมองจีจ้งแล้ว บนใบหน้า
ของเด็กชายไม่ได้ฉายชัดถึงความกังวลเช่นจีจ้งหัน ชั่วยังถึงกับทำที่ไม่ใส่ใจ
อีกด้วย เพียงแต่เพราะอายุน้อยจึงแสดงได้ไม่เก่งนัก

ถ้าไม่ใช่เพราะเพื่อปกป้องเด็กคนนี้ จีจ้งก็ไม่จำเป็นต้องกินยาพิษ
เข้าไปเอง

'แอ็ด...'

ประตูไม้ถูกผลักเปิดในตอนนั้น จีจ้งหันไปมองก็เห็นกู่เจียนหลียืนอยู่
ตรงประตู ดวงตาของนางบวมแดง ดูท่าเพ็งจะร้องไห้มา

บนร่างกู่เจียนหลียังสวมชุดนอนสีชมพูตัวนั้น เพียงคลุมทับด้วย
เสื้อคลุมสีดำตัวใหญ่ของกู่จ้งหยวน นางปลดเสื้อคลุมออกแล้วแขวนไว้กับราว
ก่อนจะมาเป็นดินมาที่เตี้ยด้วยท่าทางสบายๆ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังสนทนากับ
จีจ้งตามปกติ พอตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะกลับไปกับเขา นางกลับ
ไม่กล้าสบตาเขาตรงๆ ในใจพลันรู้สึกทำตัวไม่ถูกขึ้นมาอย่างแปลกพิกล

จีซิงหลันเอียงศีรษะถามขึ้นว่า "ท่านจะมานอนกับพวกเราหรือ"

"ใช่แล้ว" กุ้เจี้ยนหลีลูบแก้มเด็กหญิงเล็กน้อย "ข้าถูกพี่สาวไล่ออกมาจากห้อง นางไม่ยอมให้ข้านอนด้วยจึงทำได้เพียงมาที่นี่ หลันหลันจะยินดีให้ข้านอนเปียดด้วยหรือไม่"

นางเอ๋ยถามจีซิงหลันอย่างผ่องคลายด้วยใบหน้าแต่่มรอยยิ้ม ทว่าหางตาลับลอบมองไปทางจีอู๋จิ้ง

"ยินดีอยู่แล้ว!" เด็กหญิงว่าพลางกระเถิบกันไปด้านหลัง "ข้ากับพี่ชายนอนไม่กินที!"

"หลันหลันเด็กดี" กุ้เจี้ยนหลีค้อมเอวลงหอมหน้าผากของจีซิงหลัน ใช้การกระทำเล็กๆ น้อยๆ นี้ยืดเวลาเพื่อรอให้จีอู๋จิ้งออกปากปฏิเสธ

สุดท้ายเขากลับไม่เอ่ยอะไร

กุ้เจี้ยนหลีจึงไม่ถามความเห็นเขาแล้วเดินไปดัดตะเกียงเสียเอง พริบตาเดียวทั้งห้องก็มีมืดมิด นางอาศัยความจำเดินคลำทางกลับมาที่เตียงแล้ว ปีนเข้าไปด้านในจากทางปลายเตียง นอนติดติดกับจีซิงหลันโดยมีจีอู๋จิ้งนอนอยู่ด้านนอกสุด

ทั้งที่เลยเที่ยงคืนมาแล้ว ทั้งสี่คนกลับไม่มีใครหลับลง

กุ้เจี้ยนหลีบีบมืออ่อนนุ่มของจีซิงหลันพลางถาม "กลอนที่สอนเจ้าไปก่อนปีใหม่ท่องได้หรือยัง"

จีซิงหลันกำลังจะตอบว่าท่องได้แล้ว จู่ๆ กลับพบว่าไม่ได้ทบทวนนานจนลืมไปหมด ใบหน้าจึงขึ้นสีแดงเรื่อ

"ไม่เป็นไร ไว้กลับไปแล้วข้าสอนเจ้าใหม่ก็ได้"

"ตกลง!"

จากนั้นเด็กทั้งสองก็หายใจเส่ม่าเส่มอ หลับไปเป็นที่เรียบร้อย

จู่ๆ จี๊จี้ก็เอ่ยปากขึ้น "ข้าก็อยากบีบ"

ก๊วยเจี้ยนหลิมองชายหนุ่มอย่างงุนงง ไม่เข้าใจว่าเขากำลังพูดถึงสิ่งใด

จี๊จี้จึงพาดแขนผ่านเด็กน้อยทั้งสองมากุมมือก๊วยเจี้ยนหลิไว้ จากนั้นก็บีบไปมาราวกับมีอนางเป็นของเล่น คล้ายที่เมื่อครู่นางทำกับจี๊จี้ซึ่งหลันทว่าไม่เหมือนกันเสียทีเดียว

ทั้งบีบทั้งคลึงไปตามท้องนิ้วเย็นๆ ไม่ปล่อยให้พลาดตรงที่ใดไปทั้งนั้น

หิ๊ ออยากจะเล่นมีอนางมาตั้งแต่ก่อนปีใหม่นี้แล้ว ไม่นึกว่าเพิ่งจะได้ทำเอาตอนนี้ จี๊จี้จึงคิดพลางดึงมือของก๊วยเจี้ยนหลิเข้ามาก่อนจะขบปลายนิ้วของนางเล็กน้อย

ก๊วยเจี้ยนหลิไม่เจ็บแต่รู้สึกคันยุบยิบจึงถือโอกาสที่เขาไม่ทันตั้งตัวดึงมือกลับแล้วนอนหันหลังให้ จากนั้นค่อยๆ ยกมุมนปากน้อยๆ ก่อนจะผล็อยหลับไป

ในช่วงเวลาที่มีดมิดที่สุดก่อนรุ่งสาง นางดำสองร่างป็นขำก่าแวงเรื่อนเข้ามาก่อนจะลอบเข้าห้องของก๊วยเจี้ยนหลิอย่างลับๆ ล่อๆ

38

เงินจิ้งจันให้บ่าวรับใช้คอยเฝ้าอยู่ด้านนอก ส่วนตนเองลอบเข้าห้อง
คุณหนูใหญ่สกุลกู๋เพียงผู้เดียว

เดิมทีเป็นเพราะเรื่องของน้องสาว กู้ใจหลีกก็คิดมากจนหลับไม่สนิท
อยู่แล้ว ดังนั้นตอนที่เงินจิ้งจันแหวกมุ้งเข้ามาใกล้นางจึงตื่นขึ้นมาในทันที
พอมองเห็นใบหน้าหนึ่งกำลังขยับเข้าใกล้นางก็พลันตกใจ ครูเดียวก็จำได้ว่า
เป็นอดีตสามีของตนจึงกรีดร้องโดยสัญชาตญาณ

"ใครก็...อ้อ!"

เพ็งจะเริ่มส่งเสียงนางก็ถูกอีกฝ่ายปิดปากเป็นที่เรียบร้อย

"อย่าร้อง อย่าเพิ่งร้อง...ข้ารู้ว่าบิดาเจ้าพี่แล้ว อย่าได้ปลุกเขาตื่น
ขึ้นมาเชียว..." เงินจิ้งจันเอ่ยเสียงเบา

มือเท้าของกู้ใจหลีกปิดป้ายดินร่วนสุดแรง เงินจิ้งจันรีบปีนขึ้นเตียงมา
กดขาที่ยกถีบส่งเดชด้วยขาตนเอง จากนั้นจึงใช้มือข้างหนึ่งรวบสองมือของ

หญิงสาวเอาไว้

"อย่าเดิน ข้าแคะจะพูดกับเจ้าไม่กี่ประโยคเท่านั้นเอง!" เงินจิ้งจันมองไปทางประตูแหวหนึ่งพลางกล่าวอย่างประจบเอาใจ

กู่ใจหลี่ลั้งเลเล็กน้อย ในที่สุดก็ไม่เดินรนแล้ว

"ให้หลี่ เหตุใดเจ้าใจร้ายเช่นนี้ คิดจะจากไปก็จากไปเลยอย่างนั้นหรือ หากเจ้าเพียงแ่งอนก็แล้วไปเถิด นี่เหตุใดถึงกับใจแข็งทำแท้งได้ลงคอ ลูกที่เราอคอยมาถึงสามปีถูกยาขับเลือดขามันนั้นของเจ้าพรากไปเสียแล้ว..."

กู่ใจหลี่มองเงินจิ้งจันด้วยแวตตาเย็นชา ไร้ซึ่งเค้าลางความรักใคร่ฉันสามีภรรยาที่เคยมีแต่เก่าก่อน แต่ก็ไร้ซึ่งความเกลียดชัง คงไว้เพียงความห่างเหินและระแวงระวังเช่นคนแปลกหน้า

เงินจิ้งจันมองสำรวจกู่ใจหลี่ในระยะห่างเพียงน้อยนิด รู้สึกปั่นป่วนในลำคอไปหมด

เขาคิดถึงนาง ยิ่งคิดถึงความใกล้ชิดสนิทสนมที่นางมีให้ในอดีต ความอ่อนโยนที่ได้รับจากนางเป็นสิ่งที่เขาหาไม่ได้จากการร่วมเตียงกับสตรีนางไหน พอได้พบมีท่าน้องผู้เป็นพ่อตาคอยกดขี่ข่มไว้ เขาจึงแต่งภรรยาใหม่รับอนุ สำเร็จสำราญอยู่พักใหญ่ กระทั่งหอคณิกาทั้งหลายก็ไปมาแล้ว ทว่าหลังตื่นจากความลุ่มหลงมัวเมาในฝันหวาน กลับพบว่าตนเองยังคงเอาแต่คิดถึงอดีตภรรยา

วันนั้นตอนที่เขาไปดื่มสุราเคล้านารี คุณชายเสเพลที่ร่วมสังสรรค์ด้วยกันกลับเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มว่า 'ดวงหญิงงามของพี่จิ้งจันช่างดีเหลือเกิน เคยลึ่มสทลึคนพี่มาแล้ว ตอนนี่ยังดอมดมกลืนชาตราคาถูกเหล่านี้นั่งอีกหรือ'

พอได้ยินประโยคนั้นเข้าเขาก็มองหญิงคณิกาชั้นเลิศที่โอบประคองไว้ทั้งซ้ายขวาแล้วพลันรู้สึกหมดอารมณ์ขึ้นมา

ตอนที่หันกลับมามองกู่ไจ้หลี่อีกครั้ง สายตาปรารถนาแว่ววน กลับแปรเปลี่ยนเป็นโกรธซึ่ง เขาขยับเข้าใกล้นางมากขึ้นพลางเอ่ยด้วยความโกรธ

"เปิดหอสูรา? เจ้าคิดว่าเหตุใดลูกค้าพวกนั้นถึงไปอุดหนุน มิใช่เพื่อโบหน้ากับเรือนร่างนี้ของเจ้าหรือ? ไม่รู้ว่าถูกล่วงเกินไปเท่าไรแล้ว บุรุษพวกนั้นแค้นมองโบหน้ามองเรือนร่างเจ้าก็พากันแข็งขืนขึ้นมาแล้ว ทั้งยังนึกภาพที่น่าอัปอายพวกนั้นต่อเอง แค่ว่าจะหาเงินไม่ก็กำลังถึงกับยอมเปิดเผยโบหน้าต่อหน้าผู้คน ไม่รู้จักอายแล้วหรืออย่างไร!"

กู่ไจ้หลี่มองเขาด้วยสายตาเรียบเฉย ไร้แววโกรธโกรธแม้แต่น้อย กลับกลายเป็นเงินจิ้งจันที่รู้สึกว่ามันเองพูดเกินไป ยามที่กู่ไจ้หลี่ยังหวานยังไม่เกิดเรื่อง เขาทำใจพูดแรงๆ กับกู่ไจ้หลี่ไม่ลงแม้สักคำ หรือจะกล่าวให้ถูกก็คือไม่กล้าพูด ดังนั้นตอนนี้เขาจึงรีบเก็บงำความโกรธ แล้วเผยรอยยิ้มประจบเอาใจเหมือนกับเมื่อครั้งที่เจอหน้านางทุกเมื่อเชยวัน

เขาเอ่ยตะล่อมด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ที่ข้าโกรธก็เพราะใส่ใจเจ้าไจ้หลี่ เจ้าก็คงรู้ดี ข้าไม่ติดกับเจ้าที่ใดกัน จริงอยู่ที่ข้าเคยเลอะเลือนทำเรื่องผิดพลาดจนเจ้าไปจากสกุลเงิน เป็นข้าผิดเอง ทว่าเจ้าก็ไม่ควรเมินเฉยต่อความผิดตลอดสามปีเพราะความเลอะเลือนและความผิดพลาดเพียงชั่วขณะจริงหรือไม่ พวกเรากลับไปเป็นเหมือนเดิมเถิดนะ"

แววตากู่ไจ้หลี่ยังคงเรียบเฉย ยิ่งนางเป็นเช่นนี้เงินจิ้งจันก็ยิ่งร้อนใจ ข้าความร้อนใจนี้ยังทำให้เขาเริ่มหมดความอดทนมากขึ้นเรื่อยๆ แทบจะกระโจนเข้าตะครบนางแล้วเสพสมบนเตียงเสียเดี๋ยวนี้ให้รู้แล้วรู้รอด เขาถึงกับลืมนึกไปแล้วว่ากู่ไจ้หลี่เพิ่งดื่มยาขับเลือดไปไม่ถึงครึ่งเดือน หรือบางทีอาจจะจำได้แต่ไม่สนใจก็เท่านั้น

"น้องหญิง ข้าจะปล่อยเจ้า เจ้าอย่าร้องไห้หรือไม"

กู่ใจหลิพยักหน้า

"จริงนะ?" เงินจิ้งจันยังไม่วางใจเท่าไร

กู่ใจหลิพยักหน้าอีกครั้ง

เงินจิ้งจันพิจารณากู่ใจหลิโดยละเอียด แต่กลับไม่พบแววเคียดแค้น ซิงซิงในดวงตานางแม้แต่น้อยจึงวางใจลงกว่าครึ่ง สตรีก็มักจะใจอ่อนเช่นนั้น นับประสาอะไรกับสตรีที่เคยเป็นสามีภรรยากันมาก่อน นางไปจากเขาก็กลายเป็นเพียงสตรีน่าสงสารที่ไร้สามีเช่นนี้ถือว่าโชคไม่ดีอย่างมาก บางทีนางอาจจะคาดหวังให้เขามารับนางกลับไปอยู่แล้ว อีกอย่างนางตกจากสวรรค์ร่วงสู่โคลนตม ลำบากลำบากจนไม่เหลือความหยิ่งทะนงเช่นในวันวานแล้ว ไหนเลยจะยังคิดว่าตนเองจะได้เป็นภรรยาเอกหรือไม่ ทุกอย่างล้วนถูกเขาควบคุมไว้ได้อยู่หมัดอยู่แล้ว

พอคิดเช่นนั้นเงินจิ้งจันจึงค่อยๆ ปล่อยมือที่กักตัวกู่ใจหลิเอาไว้ อีกฝ่ายยังมีสีหน้าเรียบเฉยดังเดิม ไม่ได้ร้องเรียกให้คนมาช่วยจริงๆ

ยิ่งมองใบหน้าราวกับบุปผางามของนางก็ยิ่งชวนให้จิตใจปั่นป่วน เงินจิ้งจันจึงประทับจูบลงไปอย่างอดรนทนไม่ไหว

กู่ใจหลิไม่ได้หลบ เงินจิ้งจันก็ยิ่งลุ่มหลงมัวเมา ปล่อยมือที่กักขังนางไว้ โดยสมบูรณ์แล้วจึงรีบร้อนปลดเสื้อผ้าของนาง

มุมปากของกู่ใจหลิยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเยาะ ซ้ายยังขึ้นเป็นฝ่ายจูบคลำ ใบหน้าของเงินจิ้งจันเอง

ในใจเงินจิ้งจันนึกยินดี นี่ไม่ผิดจากที่เขาคิดไว้สักนิด กู่ใจหลียังคงคิดถึงเขาอยู่จริงๆ ทว่าในจังหวะถัดมากลับเกิดประกายขึ้นวูบหนึ่ง เป็นกู่ใจหลิหยิบมีดสั้นที่ซ่อนไว้ใต้หมอนออกมาแทงแผ่นหลังของเขาที่หนึ่ง!

"ฮ้าก!" เงินจิ้งจันร้องลั่นอย่างน่าอนาถก่อนกลิ้งตกจากเตียง

เขานอนกอดพนักมรดก ถลึงตามองกู่ไ้หฺลี้ด้วยความโกรธ เขาถึงกับ
ลืมไปเสียสนิทว่าได้หมอนของคนสกุลกู่ล้วนแต่ซ่อนคมมีดดาบไว้ทั้งนั้น

กู่ไ้หฺลี้ลุกขึ้นนั่งจัดเสื้อผ้าที่ยับย่นเล็กน้อยอย่างเชื่องช้า จากนั้นก็
ลงจากเตียงด้วยท่าที่สง่างาม ปรายตามองเงินจิ้งจันจากเบื้องบนพลง
แยมั้ม

"เข้ารับปากท่านแล้วว่าจะไม่ร้องขอความช่วยเหลือ นี่ท่านร้องของท่าน
เองนะ"

ยามนางแยมั้มดูแล้วดังงามอย่างมาก ทว่าเงินจิ้งจันกลับเพียง
รู้สึกถึงความเย็นชา

กู่ไ้หฺลี้เพิ่งจะกล่าวจบ ประตูห้องก็ถูกถีบเปิดออก

"เกิดอะไรขึ้น!" กู่จิ้งหยวนถือดาบยาวพุ่งเข้ามา

บ่าวรับใช้ที่เงินจิ้งจันสั่งให้ดูลาดเลาไว้มารายงานเขาไม่ทัน ทำได้เพียง
วิ่งตามกู่จิ้งหยวนเข้ามาในห้อง เห็นว่าผู้เป็นนายนอนเลือดไหลอยู่ก้นพื้น
ก็ตกใจจนตัวสั่นอยู่ตรงมุมห้อง

กู่จิ้งหยวนมองเงินจิ้งจันอย่างโกรธเกรี้ยว "ยังไม่ทันได้หาเวลาไป
คิดบัญชีกับเจ้า วันนี้เจ้าก็มาถึงเรือนเองเสียหรือ!"

"ท่านพ่อตา!" เงินจิ้งจันตกใจจนถอยกรูด "วันนี้ข้ามาเพื่อขอขมาและ
ชดเชย ทั้งยังจะรับไ้หฺลี้กลับเรือน!"

กู่จิ้งหยวนยืมเย็น "รับไ้หฺลี้กลับเรือน? กลับไปเป็นอนุหรือกลับไปเป็น
ภรรยานอกสมรสเล่า"

"นี่..." เงินจิ้งจันลังเลอยู่เล็กน้อย ทว่าเพียงครู่เดียวก็ตัดสินใจเด็ดขาด
"แน่นอนว่าต้องภรรยาเอก เป็นภรรยาเอกสิขอรับ! สตรีที่อยู่เ็นเรือนผู้นั้น

เป็นคนในบ้านดั้งเดิมจะให้แต่ง ไม่ใช่ว่าข้าถูกใจ ในใจข้ามีเพียงใจให้คนเดียว
ข้าขอสาบานกับสวรรค์ ขอสาบานกับเบื้องบน!"

กู่จิ้งหยวนเดินเข้ามาใกล้เงินจิ้งชั้นที่ละก้าวพลางเอ่ยถาม "นุกเข้ามา
ในเรือนลับๆ ล่อๆ ตอนดึกตื่นเพื่อขอขมาและชดเชย?"

เงินจิ้งชั้นมองดาบยาวในมือกู่จิ้งหยวนด้วยความหวาดกลัว
ตื่นตระหนกจนตัวสั่นงันก "ท่าน...ท่านพอลา...ท่าน...ท่านโปรดใจเย็นก่อน
ขอรับ!"

"ใจเย็น? ตอนเจ้าทำร้ายใจให้เจ้าใจเย็นหรือไม่เล่า"

เสียงของเงินจิ้งชั้นสั่นเครือ เสียงของกู่จิ้งหยวนเองก็เช่นกัน ฝ่ายแรก
เป็นเพราะตื่นกลัว ส่วนฝ่ายหลังเป็นเพราะโกรธเกรี้ยว

ด้วยผ่านการสู้รบในกองทัพมานานปี แม้อาการป่วยเรื้อรังของ
กู่จิ้งหยวนจะยังไม่หายดีแต่ก็ยังมาถึงที่นี่ด้วยความรวดเร็ว ยามนี้เถาะชื่อ
กับกู่เจี้ยนหลี่เพิ่งตามมาถึง ฉางเซิงเองก็ตกใจตื่นตามกู่เจี้ยนหลี่มาเช่นกัน
ว่าเขาไม่ได้เข้ามาในห้อง เพียงชะเง้อมองอยู่หน้าประตู

กู่เจี้ยนหลี่มองเห็นเงินจิ้งชั้นก็รู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายคิดจะทำสิ่งใด
นางโกรธจนหน้าซีด รีบร้อนเดินไปหยุดอยู่ข้างกายพี่สาว กลับปากงาม
เม้มเข้าหากันขณะกุมมือกู่เจี้ยนหลี่ไว้แน่น ไม่เอ่ยคำใด

กู่เจี้ยนหลี่กุมมือน้องสาวกลับเป็นเชิงบอกให้นางวางใจ

เงินจิ้งชั้นทำที่รื้อร่น "ท่านพอลาโปรดฟังก่อน...เจี้ยนหลี่ น้องสาว
คนดีช่วยข้าพูดกับบิดาเจ้าได้หรือไม่ ใจให้ เจ้าช่วยขอความเมตตาจาก
บิดาเจ้าน้อยสิ ขอความเมตตาเถอะ! ข้าเป็นสามีเจ้านะ!"

"สามี? รีบไปเกิดใหม่เถอะ ซาดหน้าจะได้ไปทำความเข้าใจเสียใหม่ว่า
ความรับผิดชอบและหน้าที่ของสามีเป็นอย่างไร!" กู่จิ้งหยวนยกดาบฟันฉับ

ลงไป เลือดสดๆ พลันพุ่งกระจาย จากนั้นศีรษะของเงินจึงขึ้นก็กลิ้งหลุนๆ มาหยุดอยู่แทบเท้ากุ๊ใจหลิ

สองพี่น้องพากันสะดุ้งตกใจ เป็นเพราะการกระทำของกุ๊จ้งหยวนเร็วเกินไป พวกนางตั้งรับไม่ทัน ช้ำยังขัดขวางไม่ทันด้วย

เถาชื่อเองก็ตกใจจนตัวสั่น กล่าวเสียงสั่นเครือว่า "นี่...สกุลเงินจะมาหาเรื่องหรือไม่"

หากเป็นเมื่อก่อนย่อมไม่รู้สีกกแล้วสกุลเงิน ทว่าวันนี้เทียบกับเมื่อก่อนได้ทีเดียว

กุ๊ใจหลิขมวดคิ้วมองศีรษะมนุษย์ที่ข้างเท้าตนเอง พลันรู้สึกมีนงขึ้นมา รวากับว่าสามปีที่ครองคู่เป็นสามีภรรยาเป็นเพียงฝันฉากหนึ่งถึงตอนนี้...ทุกสิ่งได้จบสิ้นลงแล้ว

ทว่ายามนี้มีเวลามาสะเทือนใจ นางสงบจิตสงบใจลง เดิมทีเพียงคิดจะทำให้เขาเสียเปรียบสักหน่อยแล้วค่อยไล่กลับไป คิดไม่ถึงว่าจะเป็นเรื่องใหญ่มีคนเสียชีวิตเสียได้ ยามนี้เกิดเรื่องใหญ่ไม่หยุดหย่อนตอนที่นางกำลังใช้ความคิด กุ๊เจียนหลีกกลับชิงพูดขึ้นเสียก่อน

"สกุลเงินจะหาเรื่องหรือไม่ไม่รู้ กল্পเพียงว่าจะมีคนใช้เรื่องนี้มาสร้างความเดือดร้อน..." คิ้วงามของกุ๊เจียนหลีย่นบ่น รู้สึกลำบากใจอย่างมาก

กุ๊จ้งหยวนมิใช่คนมุทะลุ เขารู้ดีว่าทำเช่นนี้อันตรายมาก เพียงแต่บุตรสาวสองคนถือเป็นจุดอ่อนของเขา ไม่ว่าใครก็จะต้องแก้ตาดวงใจของเขาไม่ได้

ไม่อย่างนั้นก็แค่ไปจากเมืองหยงอันก็เท่านั้น

อย่างไรเขาก็มีความคิดอยากจะทำกบฏอยู่นานแล้ว

นางเชิงที่กอดอกยืนดูละครอยู่ตรงประตูหาออกมาที่หนึ่งก่อนจะเอ่ย

ขึ้นมาสบายๆ ว่า "ก็บอกว่านายท่านห้าเป็นคนมาลี"

สองพี่น้องกับเถาซื่อหันไปมองเขาเป็นตาเดียว

"นายท่านของเรามีปายบัญชาการหน่วยเสวียนจิ้งนี่ ขึ้นใจ ลักษณะใส่ร้ายผู้อื่น ก่อความวุ่นวาย...อ้างสักข้อหาที่สามารถมาก่อนรายงานที่หลังได้แล้ว" เขาเถาซื่อระแคะระคายก่อนเอ่ยเสริม "หรือไม่รายงานก็ได้ แค่ใส่ชื่อเข้าไปในรายชื่อก็ใช้ได้แล้ว"

"แต่ว่า..." กู้เจี้ยนหมวดคิ้ว

แต่ว่าจู่ๆ นายท่านห้าจะยอมแบกรับความผิดนี้ให้ได้อย่างไร

กู้เจี้ยนหยวนเองก็อึ้งกับคำพูดของฉางเชิงไปครู่หนึ่ง จากนั้นสีหน้าก็พลันแปรเปลี่ยนก่อนจะตวาดกร้าวว่า "ข้าอู่เสียนอ่องฆ่าตนเองไม่จำเป็นต้องให้ผู้อื่นมารับแทน!"

ฉางเชิงหลุดตอບออกมาทันที "นายท่านห้าของเรามีไข้เพิ่งรับผิดแทนท่านเป็นครั้งแรกเสียหน่อย"

สตรีสามคนในห้องหันไปมองกู้เจี้ยนหยวนอย่างพร้อมเพรียง

ยังมีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ

กู้เจี้ยนหลี่ไม่รู้วาระหว่างบิดากับจีอู่จิ้งเคยเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ทว่าในใจก็คิดว่าเรื่องนี้ยังคงเป็นตนเองเจอจากกับจีอู่จิ้งจึงจะดี นางพอจะคาดเดาได้ว่าบิดามีแผนการอื่นเตรียมไว้แล้ว ทว่าร่างกายของบิดายังไม่หายดี มีเรื่องให้น้อยหน่อยจะดีกว่า พอดคิดถึงจีอู่จิ้ง กู้เจี้ยนหลี่ก็อดไม่ได้ที่จะมุ่นคิ้ว ในใจนึกกังวลขึ้นมา

เพราะทรมานสังขารจนเกินไปจีอู่จิ้งจึงหลับสนิทมาก เช้าวันถัดมาจีชิงหลั่นกับจีชิงโล่วตื่นแต่เช้า เด็กน้อยทั้งสองเห็นบิดายังหลับอยู่ กลัวว่า

จะเสียงดังจนทำให้บิดาตื่นจึงไม่กล้าขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย นอนรออยู่ในผ้าห่มเงียบๆ จนกระทั่งกู่เจี้ยนหลี่เข้าห้องมาโบกมือให้ เด็กทั้งสองจึงลงจากเตียงไปกินข้าวกับเถาชื่ออย่างเบามือเบาเท้า

แม้จะระมัดระวังมากเพียงใดก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดเสียงแม้แต่หน่อย หากเป็นยามปกติจู่จื๋องย่อมจะตื่นแล้ว ทว่าวันนี้เขาไม่ตื่น กลับหลับสนิทไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลยแม้แต่หน่อย จู่จื๋องหลับยาวตลอดช่วงเช้า เมื่อสภาพหลับลึกเริ่มคลายลงแปรเปลี่ยนเป็นสภาพกึ่งหลับกึ่งตื่น เขาจึงรู้สึกได้ถึงสายตาทิ่มมองเขาอยู่ด้านข้าง

เขาลืมตาขึ้น สบตาเข้ากับดวงตางดงามลึกใสของกู่เจี้ยนหลี่

กู่เจี้ยนหลี่นั่งอยู่บนเก้าอี้เล็กที่ย้ายมาด้านข้างเตียง เท้าข้อศอกกับขอบเตียงแล้วใช้สองมือเท้าคางมองชายหนุ่มตรงหน้า รอเขาตื่นอยู่ตลอด พอเห็นเขาตื่นแล้วก็รีบยกยิ้มจนตาโค้ง ดวงตาที่เดิมฉายแววอึ้งงันเล็กน้อยราวกับแปรเปลี่ยนเป็นสว่างใสคล้ายมีดาวตกนับร้อยพันในชั่วพริบตา

กู่เจี้ยนหลี่สวมชุดกระโปรงหญฺวฉินสีเหลืองทั้งตัว ชายกระโปรงระพยับเพียงเห็นก็รู้สึกอบอุ่น นางคว่าชายแขนเสื้อของจู่จื๋องไว้ มองเขาด้วยดวงตาเปื้อนยิ้มพละบางเสียงอ่อนหวานรู้ความ

"ท่านตื่นแล้วหรือเจ้าคะ ท่านอา"

给前任他叔冲喜 2
Gei Qian Ren Ta Shu Chong Xi 2

सानवानसनाकबतानआखओतितकुहमन 2
ลวีย่า เขียน
ผ้าป่าน แปล

จำนวน 336 หน้า
ราคา 389 บาท

Published originally under the title of 《给前任他叔冲喜》
(Gei Qian Ren Ta Shu Chong Xi) Vol.02

Author © 绿药 (Lyu Yao)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3416-3

ภาพประกอบ 權木
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

หลัง 'กุ๊ยเจียนหลี่' ถูกบีบให้ไต่เตงกับ 'จิ๋นจิ้ง' บุรุษที่มีชื่อเสียงว่าชั่วร้าย
ถึงแม้นางจะหวาดกลัว แต่ก็พบว่า
เขาไม่ได้โหดร้ายอย่างที่เล่าลือ อย่างน้อยก็ไม่ใช่กับนาง

กว่าความสงบสุขไม่ยั่งยืน...

เมื่ออดีตคู่หมั้นของเขาพยายามแทรกตัวเข้ามาในจวน
พร้อมกับการเข้าวังหลวงและถูกฮ่องเต้ผู้นั้นเห็นโฉมหน้า
ซึ่งกลายเป็นจุดเริ่มต้นของแผนการที่นางไม่อาจหลีกเลี่ยง

เมื่อความจริงที่ซ่อนเร้นเริ่มปรากฏ
นางจึงต้องเลือกความปลอดภัยของครอบครัวมาก่อนชีวิตของตนเอง...
และตัดสินใจกระทำในสิ่งที่อันตรายอย่างยิ่งยวด!

ท่านอาผู้โหดเหี้ยมจะปกป้องนางได้หรือไม่
เมื่อศัตรูที่แท้จริงเป็นคนที่นางคิดไม่ถึง!

JAMSAT CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

ผกก.วรัท

ISBN 978-616-06-3416-3

9 786160 634163

ราคา 389 บาท